

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrlovou, Ph.D., v právní věci žalobce **P. G.**, bytem K., S. 438/47, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2014, č. j. KUOK 72015/2014, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 11. 8. 2014, doplněnou dne 10. 9. 2014, domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uničov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 6. 2014, č. j. PO/160/39/14/PSt, jímž byla žalobci uložena za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, pokuta ve výši 26.000 Kč

a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových všech vozidel v trvání 12 měsíců a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 16. 4. 2014 kolem 9.00 hod. řídil na pozemních komunikacích jako řidič osobní motorové vozidlo tov. zn. Ford Mondeo, RZ X a v obci Paseka u domu č. 288 byl zastaven hlídkou PČR DI Olomouc, když kontrolou bylo zjištěno, že žalobce není držitelem žádného řidičského oprávnění, neboť po ukončení zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel uloženého mu Městským úřadem Bruntál na dobu 6 měsíců, tj. od 18. 4. do 18. 10. 2008, počínaje datem nabytí právní moci rozhodnutí 18. 4. 2008, nepožádal o vrácení řidičských oprávnění a v evidenční kartě řidiče má provedenu jejich blokaci.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a namítá, že:

- 1) rozhodnutí správního orgánu bylo doručeno pouze zmocněnci žalobce a nikoli přímo do vlastních rukou žalobce, čímž bylo porušeno ustanovení § 19 odst. 4 a 72 odst. 1 správního řádu, neboť dle jeho názoru se jedná o případ, kdy má žalobce něco vykonat, mělo být tedy doručováno do jeho vlastních rukou v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu;
- 2) správní orgán jej nepoučil o jeho právu dle ustanovení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., čímž mu upřel právo na obranu proti tvrzení správního orgánu;
- 3) správní orgán nedodržel ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu;
- 4) je příkladem přepjatého formalismu po takové době trestat žalobce za to, že nepožádal o vrácení řidičského oprávnění. Správní orgán ve svém rozhodnutí tvrdí, že žalobce v roce 2008 neodevzdal po udělení trestu řidičský průkaz, to však není doloženo, pouze je konstatováno, že v kartě řidiče je blokace, která v 10/2008 vypršela. Žalobce tvrdí, že o vrácení řidičského průkazu požádal v roce 2008, tento mu byl vrácen a mohl tak řídit motorová vozidla, ničeho se tak nedopustil, původní trest vykonal. Žalobce se domnívá, že jeho skutek by již měl být promlčen, navíc u něj není společenská škodlivost a zavinění, je postihován po šesti letech, přestože materiální znak v tomto případě zcela chybí.

Žalobce při ústním jednání soudu dne 24. 11. 2015 upřesnil, že řidičský průkaz neodevzdal, protože jej o tom nikdo nepoučil, myslel si, že po vypršení trestu bude moci bez dalšího řídit a šest let jezdil bez jakéhokoliv provinění. Byl opakovaně kontrolován Policií ČR, nikdo jej na to, že jezdí s blokovaným řidičským průkazem, neupozornil. Původní zákaz řízení motorových vozidel dostal za to, že byl přistižen při jízdě autem bez SPZ a dokladů, tyto však ji měl vyřízené v provozovně STK, kde vše vyřizoval, protože si auto přivezl z Německa, pouze je neměl v autě.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou, neboť dle jeho názoru byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v souladu s požadavky zásady zákonnosti. K námitkám žalobce uvedl, že tyto jsou nesprávné a interpretovány zcela účelově. Na doručování rozhodnutí ve věci ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu nedopadá, neboť se týká případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat. Řízení je ukončeno vydáním rozhodnutí a jeho doručením.

Povinnost uhradit pokutu včetně nákladů řízení, včetně výkonu zákazu činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel nastává až po nabytí právní moci rozhodnutí. Co se týká poučení o možnosti odvolání s určením lhůty pro provedení tohoto úkonu, to bylo dle názoru žalovaného učiněno v souladu se správním řádem. Námitka ohledně nezákonné blokace řidičského průkazu je nedůvodná, neboť tento mu byl odebrán právě z důvodu, že žalobce nesplnil svoji zákonnou povinnost řidičský průkaz na základě rozhodnutí Městského úřadu Bruntál odevzdat. Promlčení skutku v tomto případě nepřipadá v úvahu, neboť skutek žalobce trval do doby kontroly žalobce Policií ČR.

Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 24. 11. 2015, č. j. 59 A 4/2014-32, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Označený rozsudek krajského soudu byl však ve svém kasačním výroku zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 As 268/2015-27, který nabytí právní moci dne 22. 2. 2016. Současně Nejvyšší správní soud vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že při kontrole dne 16. 4. 2014 jako popsáno výše byl řidiči na místě zadržen řidičský průkaz a další jízda mu byla zakázána, neboť lustrací bylo zjištěno, že má od 18. 4. 2008 z důvodu pozbytí řidičského oprávnění blokaci všech řidičských oprávnění. Z evidenční karty řidiče – žalobce – vyplývá, že zákaz řízení motorových vozidel je evidován od 18. 4. 2008 do 18. 10. 2008, blokace řidičských oprávnění je vedena od 18. 4. 2008 na neurčito. V kartě řidiče je zaznamenán toliko jeden přestupek ze dne 20. 2. 2008, a to porušení ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o přestupcích, řízení motorového vozidla bez registračních značek, ustanovení § 5 odst. 1 a) zákona o provozu na pozemních komunikacích v tehdy platném znění, dle něhož je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, a ustanovení § 6 odst. 8 písm. a), b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, v tehdy platném znění, povinnost řidiče mít při řízení u sebe osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a již zmíněný zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Žalobce si dne 23. 4. 2014 zvolil zmocněnce A. P. k zastupování ve správním řízení. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 19. 6. 2014, toto doručoval zmocněnci žalobce A. P., jemuž bylo rozhodnutí doručeno dne 26. 6. 2014. Žalobce se proti rozhodnutí včas odvolal. Dne 1. 8. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. Byl poučen podle § 91 odst. 1 správního řádu o tom, že se proti

rozhodnutí žalovaného nelze odvolat. Rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci dne 5. 8. 2014. Dne 12. 8. 2014 požádal žalobce o odložení výkonu rozhodnutí, jeho žádosti bylo správním orgánem I. stupně dne 18. 8. 2014 vyhověno.

Krajský soud k věci uvádí, že pokud se týká žalobního bodu 1), tento je nedůvodný. Podle ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Žalobce si dne 23. 4. 2014 zvolil procesního zmocněnce A. P., který v řízení vystupoval jeho jménem a jemuž byla doručována rozhodnutí správních orgánů. Soud konstatuje, že správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu, pokud rozhodnutí doručovaly zmocněnci žalobce, neboť v případě doručování rozhodnutí se nejedná o situaci, jak se nesprávně domnívá žalobce, kdy by měl žalobce v řízení něco osobně vykonat a kdy by tedy bylo na místě doručení písemnosti přímo jemu. Při posouzení, zda se jedná o takový případ, je nutno rozlišovat procesní povinnost účastníka řízení vzniklou mu v průběhu řízení (např. povinnost dostavit se osobně k ústnímu jednání, zde je na místě zaslání písemnosti přímo účastníkovi řízení) a povinnost hmotněprávní, kterou je v tomto případě výkon sankce spočívající v úhradě peněžitě pokuty a v zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových všech vozidel, a která navíc vznikne žalobci až po skončení řízení, neboť tato povinnost je vykonatelná až v případě pravomocného rozhodnutí. Tato hmotněprávní povinnost účastníka tak není tou povinností, kterou má na mysli ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu. Z tohoto důvodu je námitka žalobce nedůvodná, neboť rozhodnutí bylo doručeno v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu.

Soud k tomuto dále uvádí, že žalobce ve své žalobě ani netvrdí, v čem spatřuje v souvislosti s touto námitkou zkrácení práv. Samotné tvrzení zkrácení na procesních právech bez dalšího, aniž by zde byla dána jakákoliv souvislost s hodnocením skutkového stavu, z čehož by bylo lze dovodit, že rozhodnutí správního orgánu trpí takovou vadou, která může způsobit jeho nezákonnost, nelze než považovat za účelové.

K žalobnímu bodu 2) žalobce soud uvádí, že žalobcem pojatá poučovací povinnost správního orgánu ze zákona nevyplývá. Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotyčné osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné (§ 4 odst. 2 správního řádu). Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech. Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku. Domněnka žalobce o rozsahu poučovací povinnosti správních orgánů, dle níž měl být poučen o svém právu požádat o odložení výkonu rozhodnutí, pokud podá návrh na přezkoumání rozhodnutí o přestupku soudem (§ 83 odst. 1

zákona o přestupcích), je v tomto ohledu příliš extenzivní a vybočuje z rámce zákonem uložené poučovací povinnosti (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76). Nadto soud podotýká, že žalobce o odložení výkonu rozhodnutí požádal a dne 18. 8. 2014 bylo jeho žádosti vyhověno, proto soudu není vůbec zřejmé, v čem žalobce zkrácení svých práv spatřuje a tento žalobní bod je soudem shledán nedůvodným.

Co se týče žalobního bodu 3), soud toliko uvádí, že vzhledem k jeho znění, kdy žalobcem namítané ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu upravuje, že vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:", při absenci žalobcem namítaného konkrétního porušení práv není soudu zřejmé, v čem v souvislosti s tímto ustanovením byla nebo mohla být jeho práva zkrácena. Pokud snad měl žalobce na mysli odst. 3 tohoto ustanovení, jež upravuje lhůtu, v níž je správní orgán povinen vydat rozhodnutí, k tomu soud uvádí, že lhůta zakotvená v ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu je lhůtou toliko pořádkovou. Samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33). Proto ani tento žalobní bod nebyl shledán důvodným.

Důvodem kasace původního rozsudku krajského soudu bylo odchylné posouzení důvodnosti žalobního bodu 4) krajským soudem a Nejvyšším správním soudem, spočívající v posouzení otázky, jaký vliv má plynutí času na materiální stránku (společenskou nebezpečnost) přestupku definovaného v § 125c odst. písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata spočívá v tom, že fyzická osoba řídí motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění dle § 3 odst. 3 písm. a) citovaného zákona.

Krajský soud považoval ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, odstup šesti let mezi okamžikem, kdy měl žalobce odevzdat řidičské oprávnění (duben 2008), a kontrolou, při níž byl zjištěn projednávaný přestupek (16. 4. 2014), za odstup mnohaletý ve smyslu výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že z tohoto důvodu došlo k takovému snížení nebezpečnosti jednání žalobce, že vymizel materiální znak skutkové podstaty předmětného přestupku.

Nejvyšší správní soud však ve zrušujícím rozsudku uvedl, že *jelikož jízda bez řidičského oprávnění v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu je pokračujícím přestupkem, kdy každou dílčí jízdou se řidič dopouští dalšího protiprávního jednání ve smyslu § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona, zdejší soud dospěl k závěru, že ani pouhá skutečnost uplynutí 6 let od chvíle, kdy žalobce ztratil řidičské oprávnění, (a měl odevzdat řidičský průkaz) není důvodem pro zánik materiální stránky tohoto přestupku. V kontextu popsanych zákonných povinností, které jsou spojeny s opětovným získáním řidičského oprávnění, a povahou přestupku totiž nelze považovat ani 6 let za onu zvláštní okolnost ve smyslu citovaného*

rozsudku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, pozn. krajského soudu), která by společenskou škodlivost přestupku zcela eliminovala.

Krajskému soudu nezbylo než tento závazný právní názor respektovat a v souladu s ním žalobu zamítnout podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšné žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou činnost, mezi níž patří i obhájení rozhodnutí před správním soudem.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 11. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně